

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobkyně **Paradela Invest, s. r. o.**, se sídlem Praha 1, Rybná 682/14, zastoupené JUDr. Ing. Jaroslavem Hostinským, advokátem se sídlem Praha 3, Vinohradská 126, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu**, se sídlem Praha 1, Štěpánská 619/28, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2016, č. j. 5 A 15/2015 – 60,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“) domáhala ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného (dále také „správce daně“), který spatřuje v jeho postupu k odstranění pochybností ve věci daně z přidané hodnoty za březen 2014, jež byl zahájen výzvou ze dne 16. 5. 2014, č. j. 3505514/14/2004-24906-110365.

V žalobě žalobkyně namítala, že výzva k odstranění pochybností je nekonkrétní a rozsah požadovaných dokumentů přesahoval limity postupu k odstranění pochybností. Kromě toho rovněž zpochybnila posouzení své stížnosti na postup správce daně Odvolacím finančním ředitelstvím, jež vyhodnotilo její stížnost jako nepřipustnou s tím, že se žalobkyně může bránit až proti výslednému platebnímu výměru.

Městský soud žalobu zamítl. Shledal předmětnou výzvu správce daně srozumitelnou a obsahující konkretizaci pochybností správce daně i důvodů, které ke vzniku pochybností vedly. Správce daně ve výzvě uvedl, že má pochybnosti o podaném přiznání k dani z přidané hodnoty za období březen 2014 a údajích uvedených v jeho oddíle C, a to konkrétně o oprávněnosti nároku žalobkyně na odpočet daně podle § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty

(dále jen „zákon o DPH“), zejména o použití přijatých zdanitelných plnění pro uskutečnění ekonomické činnosti. Důvody těchto pochybností byly celkem dva: 1) poměr uskutečněných a přijatých plnění je v přiznání k dani nulový, což podporuje obavy, že žalobkyně nepoužívá přijatá plnění při uskutečňování ekonomické činnosti, a 2) z údajů uvedených v přiznání k dani není patrné, zda žalobkyně uskutečňovala ekonomickou činnost. Taková formulace výzvy podle názoru městského soudu vyhovuje požadavkům judikatury, konkrétně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 110/2007 – 102. Žalovaný se neomezil na pouhé konstatování, že má o podaném přiznání k dani pochybnosti, nýbrž řádně odůvodnil, na čem jsou jeho pochybnosti založeny a jakým způsobem je má případně žalobkyně odstranit.

Podle názoru městského soudu by k odstranění pochybností stačilo, aby se žalobkyně vyjádřila, poskytla správci daně vysvětlení, z jakého důvodu v předmětném zdaňovacím období neuskutečňovala zdanitelná plnění, a toto prokázala. Žalobkyně však na výzvu nijak konkrétně nereagovala a ve stížnosti proti výzvě k odstranění pochybností pouze konstatovala, že o její ekonomické činnosti svědčí již proběhlá kontrola daně z přidané hodnoty, prověřující relevantní období. Městský soud konstatoval, že v případě uplatňování nároku na odpočet, aniž by byla uskutečňována ekonomická činnost, by měl být daňový subjekt připraven správci daně takový stav řádně prokázat a zdůvodnit.

Nedůvodnou shledal městský soud i námitku, že rozsah požadovaných dokumentů přesahoval limity postupu k odstranění pochybností. Uvedl, že pochybnosti správce daně byly ve výzvě vyjádřeny dostatečně konkrétně. Za účelem jejich odstranění vyzval správce daně žalobkyni k vyjádření a k doložení konkrétních důkazních prostředků, jimiž bude možné zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. Výslovně byla žalobkyně vyzvána k předložení dokumentů, vztahujících se ke zdaňovacímu období březen 2014, konkrétně evidence podle § 100 zákona o DPH, účetních knih a daňových dokladů. Žalobkyni tedy nebylo uloženo předložit doklady, které by neměly časovou a věcnou souvislost s prověřovaným obdobím. Požadovaný výčet dokumentů není nijak významně rozsáhlý a jedná se o dokumenty, které může žalobkyně bez obtíží předložit.

Stížnost podle § 261 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále „daňový řád“) byla dle městského soudu přípustným opravným prostředkem proti výzvě k odstranění pochybností, neboť výzva k odstranění pochybností je postupem správce daně. Městský soud při posouzení této otázky vyšel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 40/2015 – 36. Je proto nesprávná úvaha žalovaného i Odvolacího finančního ředitelství ve sdělení ze dne 11. 9. 2014 a ve vyrozumění o výsledku prošetření způsobu vyřízení stížnosti ze dne 19. 11. 2014, že stížnost žalobkyně proti postupu správce daně je nepřípustná. Žalobkyně však nebyla zkrácena na svých právech, jelikož žalovaný se jejími námitkami proti výzvě k odstranění pochybností v odůvodnění svého sdělení věcně zabýval i přes to, že stížnost shledal nepřípustnou.

Námitka, že žalobkyně je nucena strpět po neomezenou dobu nezákonné jednání správce daně, postrádá podle názoru městského soudu bližší konkretizaci a je natolik obecná, že se s ní soud nemohl vypořádat. Tvrzení o libovůli správních orgánů a záměrném oddálení výplaty nadměrného odpočtu ze správního spisu nijak nevyplývalo. Městský soud upozornil žalobkyni, že „cenou“ za prověřování jejího tvrzení postupem k odstranění pochybností je úrok z vratitelného přeplatku ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013 – 34.

pokračování

Kasační stížností žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadá rozsudek městského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).

První okruh stížnostních námitek směřuje proti míře konkretizace výzvy k odstranění pochybností. Výzva, dle jejího názoru, neodpovídá požadavkům § 89 daňového řádu a judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudku ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 110/2007 – 102. Výzva postrádá jednoznačné sdělení a odvodnění konkrétních pochybností správce daně o výši daňové povinnosti stěžovatelky. O tom, že stěžovatelka prováděla ekonomickou činnost, svědčila kontrola DPH vztahující se na období podzimu 2013 a uzavřená bez závad. Výzva správce daně byla tedy účelová a měla pouze oddálit výplatu řádně vykazaného nadměrného odpočtu DPH. Výzva je formulována tak, že správce daně v podstatě pouze zpochybňuje jednotlivé řádky daňového přiznání bez vyslovení konkrétních pochybností a neobsahuje analýzu pro první důvod výzvy, spočívající v pochybnostech, zda stěžovatelka používá přijatá plnění k uskutečňování ekonomické činnosti. Pochybnosti by, podle judikatury Nejvyššího správního soudu, měly vycházet z analýzy správce daně o zdanitelných plněních v delší časové řadě. Žádná taková analýza však provedena nebyla; správce daně vycházel pouze z podaného daňového přiznání.

Stěžovatelka upozorňuje na obecnou praxi správců daně, kteří podle jejího názoru zahajují v poslední době plošně daňové kontroly nebo postupy k odstranění pochybností před vyměřením daně, a to v případě, že daňový subjekt vykazuje nadměrný odpočet DPH. Takový postup považuje stěžovatelka za šikanózní. Právě o takové jednání jde i v jejím případě, což dokládá tím, že po daňové kontrole období podzimu 2013 zahájil správce daně postup k odstranění pochybností za zdaňovací období, ve kterém stěžovatelka vykazuje nadměrný odpočet DPH. Stěžovatelka popisuje postup správce daně v jiných zdaňovacích obdobích a délku navazujícího soudního řízení, z čehož dovozuje, že délky řízení mohou být pro mnohé subjekty likvidační a těm, kdo řízení překonají, je podle jejího tvrzení odpírán nárok na přiměřený úrok ze zadržovaných peněz.

Druhý okruh stěžovatelčiných námitek míří proti rozsahu požadovaných dokumentů. Stěžovatelka odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 105/2012 – 37, ze dne 29. 7. 2007, č. j. 8 Afs 59/2005 – 83 a ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Aps 20/2013 – 61. Z nich dovozuje, že daňový subjekt nesmí být vyzván v rámci postupu k odstranění pochybností k předložení veškerých dokladů bez zřejmé souvislosti s konkrétním zdaňovacím obdobím a že tento postup nesmí být zaměňován s daňovou kontrolou. V posuzované věci byly podle stěžovatelky vyžadovány doklady v rozsahu odpovídajícím daňové kontrole. Opět v obecné rovině stěžovatelka tvrdí, že daňová správa odmítá respektovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013 – 3, podle něhož náleží daňovému subjektu v takových případech úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu.

Třetí okruh námitek v kasační stížnosti směřuje proti způsobu vyřízení stížnosti stěžovatelky na postup k odstranění pochybností. Stěžovatelka obecně upozorňuje na rozpornou praxi správce daně, jenž v některých případech tuto stížnost připouštěl a v některých nikoliv, a dále na šikanózní postup správce daně při nadměrných odpočtech DPH. Připomíná, že nárok na odpočet daně není nenárokovou dávkou, o níž by měl správce daně rozhodovat, naopak nárok vzniká ze zákona. Z postupu odvolacího finančního ředitelství je podle názoru stěžovatelky patrná snaha upřít jí soudní ochranu, neboť stížnosti podle § 261 daňového řádu a žádost o prošetření vyřízení takové stížnosti představují prostředky ochrany, jejímž vyčerpáním je podmíněna přípustnost zásahové žaloby proti zahájení či provádění daňové kontroly. Tyto závěry stěžovatelka vztahuje i na přípustnosti žaloby proti postupu k odstranění pochybností. Stěžovatelka se ohrazuje proti postupu Odvolacího finančního ředitelství, které

sice vyhodnotilo její stížnost jako nepřipustnou, ale nad rámec odůvodnění vypořádalo i její stížnostní námitky „neformálním způsobem“.

Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Dále má Nejvyšší správní soud vyslovit, že postup k odstranění pochybností u daně z přidané hodnoty za březen 2014, prováděný u stěžovatelky žalovaným, byl nezákonným zásahem a daň za toto zdaňovací období měla být vyměřena konkludentně, ve výši uvedené v daňovém přiznání.

Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. Ve svém vyjádření se ztotožnil se závěry městského soudu a upozornil též, že v obdobné věci týkající se zdaňovacího období únor 2014 rozhodl městský soud rozsudkem sp. zn. 15 A 14/2015 a i tento rozsudek městského soudu byl napaden kasační stížností.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Ověřil, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., a v řízení o kasační stížnosti je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy věcně projednatelná. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody a konstatuje, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že skutkově fakticky obdobnou věcí téže stěžovatelky se již zabýval v rozsudku ze dne 30. 6. 2016, č. j. 4 Afs 95/2016 - 35, s tím rozdílem, že v uvedené věci stěžovatelka brojila proti postupu k odstranění pochybností ve věci daně z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2014. Na obecné závěry uvedeného rozsudku tedy nyní Nejvyšší správní soud odkazuje, neboť nemá důvod se od těchto závěrů jakkoli odchýlovat.

Výzvu správce daně ze dne 16. 5. 2014, č. j. 3505514/14/2004-24906-110365 považuje Nejvyšší správní soud za dostatečně konkrétní a vyhovující požadavkům zákona a relevantní judikatury. V této výzvě správce daně uvedl: „*Správci daně vznikly při přezkoumání přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2014, podaného dne 25. 4. 2014, pochybnosti o jeho správnosti, průkaznosti a úplnosti a o pravdivosti údajů uvedených v jeho oddíle C., protože poměr uskutečněných a přijatých plnění je v tomto přiznání nulový, takže jsou obavy, že přijatá plnění nepoužíváte při uskutečňování ekonomické činnosti. Z údajů uvedených v přiznání sice vyplývá, že daňový subjekt přijímal zdanitelná plnění, avšak není z nich patrné, zda vůbec uskutečňoval ekonomickou činnost. Pochybnosti tak vznikly o oprávněnosti nároku na odpočet daně podle § 72 a násl. zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů ..., zejména pak o použití přijatých zdanitelných plnění pro uskutečnění ekonomické činnosti. Správce daně Vás proto podle § 89 daňového řádu vyzývá, abyste se k uvedeným pochybnostem vyjádřili, neúplné údaje doplnili, nejasnosti vysvětlili, prokázali pravdivost údajů uvedených v přiznání a předložili důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.*“

Ve výzvě správce daně tedy vyjádřil dvě pochybnosti o oprávněnosti nároku stěžovatelky na odpočet daně podle § 72 a násl. zákona o dani z přidané hodnoty. První pochybnost spočívala v nulovém poměru uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění, který vyvolává obavu, že stěžovatelka nepoužívá přijatá plnění při uskutečňování své ekonomické činnosti. Druhou pochybnost pojal správce daně o samotné realizaci ekonomické činnosti stěžovatelky. Existenci těchto dvou pochybností přitom správce daně výslovně opřel o údaje uvedené v oddíle C přiznání k dani z přidané hodnoty za březen 2014, podle nichž stěžovatelka v tomto zdaňovacím

pokračování

období vůbec nedodávala zboží ani neposkytovala služby a neuskutečnila tak žádná zdanitelná plnění, ačkoli přijala zdanitelná plnění v celkové výši 6.540.000 Kč a uplatnila nárok na odpočet daně v částce 1.373.400 Kč. Právě takto deklarovaná nulová hodnota uskutečněných zdanitelných plnění stěžovatelky, ve srovnání s výší jí přijatých plnění a deklarovaného nároku na nadměrný odpočet, představuje objektivně existující skutkový důvod pro vznik pochybností o tvrzeních uvedených v daňovém přiznání, který postačoval k vydání výzvy podle § 89 daňového řádu.

Je vhodné připomenout, že podle závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 110/2007 – 102, publikovaného pod č. 1729/2008 Sb. NSS, správce daně při vyslovení pochybností o údajích uvedených stěžovatelkou v daňovém přiznání nemusí mít jistotu o jejich nesprávnosti, neprůkaznosti, neúplnosti či nepravdivosti. Plně postačí existence důvodné obavy, že nárok na odpočet daně není oprávněný, v daném případě třeba na základě nejistoty o realizaci ekonomické činnosti stěžovatelkou, vyplývající z údajů uvedených v jejím přiznání k dani.

V posuzované věci tedy správce daně zahájil postup k odstraňování pochybností po zjištění dostatečně relevantních a konkrétních skutečností, které srozumitelně vyjádřil. Jeho pochybnosti o daňovém tvrzení stěžovatelky se opíraly o objektivní důvody a nebyly výrazem náhodného výběru, svévole či dokonce šikanózního přístupu vůči daňovému subjektu. S ohledem na neuplatnění žádné daně na výstupu stěžovatelkou nebylo potřebné provádět analýzu zdanitelných plnění v delší časové řadě, neboť již sama deklarovaná absence dodání zboží a poskytování služeb za celý kalendářní měsíc březen 2014 vyvolala oprávněnou pochybnost o nároku na nadměrný odpočet. Stěžovatelka navíc nevyvíjela žádnou ekonomickou aktivitu ani v lednu 2014 a únoru 2014, jak vyplývá z oddílu C přiznání k dani z přidané hodnoty za tato zdaňovací období. To je zachyceno v úředním záznamu o hodnocení důkazních prostředků v rámci postupu k odstranění pochybností ze dne 20. 1. 2015, č. j. 281375/15/2004-60564-110467. Správce daně měl tedy v dané věci při vydání výzvy ze dne 16. 5. 2014 k dispozici poznatek o absenci ekonomické činnosti stěžovatelky i v předchozích kalendářních měsících, který již tak značnou nejistotu o správnosti a pravdivosti tvrzení daňového subjektu za zdaňovací období února 2014 nepochybně ještě více zesílil. Uvedenou pochybnost potvrzuje též fakt, že pohyby na bankovních účtech stěžovatelky vylučují její ekonomickou činnost, neboť na nich nejsou zaznamenány úhrady za přijatá zdanitelná plnění korespondující údajům uvedeným na řádku 40 přiznání k dani z přidané hodnoty za březen 2014, jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 20. 1. 2015.

Je tak zcela zřejmé, že v posuzovaném případě měl správce daně dostatek důvodů k pochybnostem o realizaci ekonomické aktivity daňového subjektu. Ostatně, je vhodné připomenout, že tyto pochybnosti nebyly postupem podle § 89 a násl. daňového řádu odstraněny, v důsledku čehož správce daně stěžovatelce neuznal nárok na odpočet daně a platebním výměrem ze dne 26. 2. 2015, č. j. 128961/15/2004-52526-110365, jí za zdaňovací období březen 2014 vyměřil nadměrný odpočet v nulové výši. I to svědčí pro důvodnost zahájení postupu k odstranění pochybností správcem daně.

Pro nyní posuzovanou věc je obecné tvrzení stěžovatelky o šikanózní praxi správců daně zcela nepodstatné, neboť nemá nic společného s konkrétním vymezením výzvy stěžovatelce k odstranění pochybností, představující zákonný a důvodný postup správce daně, splňující požadavky § 89 daňového řádu i judikatury.

Nejvyšší správní osud rovněž neshledal, že by rozsah správcem daně požadovaných dokumentů odpovídal daňové kontrole. Ve výzvě ze dne 16. 5. 2014 správce daně stěžovatelce

uložil, aby pro správné a včasné odstranění pochybností předložila „podklady, na jejichž základě bylo přiznání sestaveno, zejména evidenci pro daňové účely podle § 100 zákona o dani z přidané hodnoty, účetní knihy podle § 13 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, a další důkazní prostředky prokazující skutečnosti uvedené v přiznání, včetně daňových dokladů vztahujících se k plněním uvedeného období“.

Účelem tohoto požadavku nebylo dokazování v rozsahu odpovídajícím daňové kontrole, nýbrž jen ověření daňového tvrzení (zde stěžovatelky o nulové výši daně na výstupu), která vyvolávala důvodné pochybnosti o tom, zda vůbec vyvíjela nějakou ekonomickou činnost, na základě níž by mohla v období kalendářního měsíce přijmout zdanitelná plnění v celkové výši 6.540.000 Kč a uplatnit nadměrný odpočet ve výši 1.373.400 Kč. Tuto dílčí nejistotu o správnosti a pravdivosti údajů uvedených v přiznání k dani přitom nebylo možné rozptýlit jiným způsobem, neboť realizace ekonomické aktivity stěžovatelky mohla být doložena jen kompletní účetní evidencí. Stěžovatelce bylo uloženo předložení dokumentů výhradně za příslušné zdaňovací období a jejich výčet i rozsah, pokrývající období jednoho měsíce, nebyl natolik široký, aby jí mohl činit potíže je předložit a tím prokázat, že v rozhodné době realizovala ekonomickou činnost a její nárok na odpočet daně je oprávněný. V dané věci proto nedošlo k nepřipustné záměně postupu při odstraňování pochybností s daňovou kontrolou. Jelikož stěžovatelka v rámci postupu podle § 89 a násl. daňového řádu nepředložila žádné důkazní prostředky za účelem prokázání údajů uvedených v daňovém přiznání, nebylo možné z jejích tvrzení vycházet a přiznat jí nárok na odpočet daně.

V posuzované věci nemá smysl se zabývat obecným tvrzením stěžovatelky, že daňová správa odmítá přiznávat daňovým subjektům úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu, neboť správce daně v tomto smyslu neměl žádný důvod se jakkoli angažovat.

Ani poslední okruh kasačních námitek není důvodný. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že stížnost podaná podle § 261 daňového řádu je přípustným opravným prostředkem proti výzvě k odstranění pochybností (srovnej rozsudek ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 40/2015 – 36). Městský soud tak správně konstatoval, že závěr správce daně a Odvolacího finančního ředitelství o nepřipustnosti stížnosti byl nesprávný. Zároveň však nepřehlédl, že se správce daně i přes chybně uváděnou nepřipustnost stížnosti námítkami vznesenými vůči výzvě k odstranění pochybností ve sdělení ze dne 11. 9. 2014 věcně zabýval a nikterak proto nezasáhl do práv stěžovatelky. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud také ve shora uvedeném rozsudku ze dne 30. 6. 2016, č. j. 4 Afs 95/2016 – 36, který se týkal skutkově obdobného sporu stěžovatelky. Ve shodě s citovaným rozsudkem lze dodat, že nesprávný názor správce daně o nepřipustnosti stížnosti proti výzvě k odstranění pochybností nemohl mít žádný vliv na postup podle § 89 a násl. daňového řádu, neboť proti úkonům v něm učiněným mohla stěžovatelka brojit v celém jeho průběhu. V posuzované věci nebylo stěžovatelce v důsledku zmíněného pochybení zabráněno ani v přístupu k soudu, neboť městský soud její zásahovou žalobu meritorně projednal. Obecná správní praxe finanční správy při posuzování stížností proti postupu k odstranění pochybností není významná pro posouzení této konkrétní věci stěžovatelky, naopak podstatné je, že práva stěžovatelky v konkrétní věci nebyla postupem orgánů finanční správy zkrácena.

Lze tedy uzavřít, že kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) ani d) s. ř. s. nebyly v posuzované věci dány. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení

pokračování

§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému; protože však žalovaný náhradu nákladů nežádal, a případné vzniklé náklady ani jinak ze spisu nevyplývají, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu